

Arrest

nr. 198 419 van 23 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 september 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2014 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij brief gedateerd op 25 juni 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 3 september 2014 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 25 juni 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 17 september 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.06.2013 werd ingediend en op 07.04.2014 werd geactualiseerd door :

[S.,N.] [R.R.: ...]

geboren te [...] op [...]

[S.,O.] [R.R.: ...]

ook gekend als: [M.,O.]

geboren te [...] op [...]

+ wettelijke vertegenwoordigers van:

[S.,V.] geboren op [...]

allen: adres: [...]

nationaliteit: Russische Federatie

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op deze daze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De elementen van integratie (met name dat betrokkenen sinds 23.07.2010 in België zouden verblijven; zij zich in tussentijd volledig zouden geïntegreerd hebben; betrokkenen intensieve taallessen zouden hebben gevolgd en zij thans zeer goed Nederlands zouden spreken; Meneer een opleiding informatica toepassingssoftware TS003 zou hebben gevolgd; zij immers ten eerste zouden beseffen dat de kennis van een van de landstalen van cruciaal belang zou zijn bij het vinden van een job op de arbeidsmarkt; zij dan ook ten eerste werkwilleg zouden zijn, wat bewezen zou worden door het feit dat Meneer reeds verschillende jobs zou hebben uitgeoefend, hij tewerkgesteld zou zijn geweest bij de NV Revifood te Oostende en hij verschillende interimjobs via Adecco zou hebben uitgeoefend en hij tevens zou zijn ingeschreven bij de VDAB als werkzoekende; betrokkenen daarnaast een inburgeringscursus zouden hebben doorlopen en zij beiden een opleiding maatschappelijke oriëntatie zouden hebben gevolgd en Meneer tevens de vorming Babbelbox van vzw Vokans zou hebben gevolgd; uit dit alles zou blijken dat betrokkenen werkwilleg zouden zijn en zij om het even welke job zouden aanvaarden; zij een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben, welke allen een vurig pleidooi zouden houden voor een verder verblijf van betrokkenen op het grondgebied; betrokkenen een hoge graad van integratie, talenkennis en werkwilleg zouden hebben en Meneer ter staving een inschrijvingsbewijs vdab, een verklaring NV Revifood, een verklaring Adecco, een deelcertificaat van de module webdesign 1, een inschrijvingsfiche Nederlandse les, deelcertificaten van de module, certificaten van de opleiding, een attest van inburgering, een attest cursus maatschappelijke oriëntatie, een bewijs van deelname babbelbox en attesten van een eenheid voorlegt en Mevrouw een inschrijvingsfiche Nederlandse les, deelcertificaten van de module, certificaten van de opleiding, een attest van inburgering, een attest maatschappelijke oriëntatie voorlegt en betrokkenen getuigenverklaringen toevoegen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het feit dat hun kind hier naar school zou gaan en het dan ook moeilijk te verantwoorden zou zijn dat hun schoolgaande dochter haar onderwijs in België zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst, aangezien ze nog nooit onderwezen zou zijn in het Russisch, wat ongetwijfeld de

nodige problemen met zich zou meebrengen, gelet op het feit dat het kind ook volledig geïntegreerd zou zijn in de samenleving en er ter staving een attest van schoolbezoek wordt toegevoegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat het kindje vandaag de dag amper vijf jaar oud is, zij is bijgevolg nog niet leerplichtig.

Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat een mogelijke scholing van het kind zou plaatsvinden in precair verblijf en dat haar mogelijke opleiding in België slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Het lijkt zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat het kind niet zou opgevoed zijn in het Russisch, niettegenstaande het mogelijk is dat het kind daarnaast ook het Nederlands zou leren.

Wat er ook van zij, op het moment van het afsluiten van de asielpcedure was het kind amper twee jaar oud. Indien betrokkenen toen het grondgebied zouden hebben verlaten (betrokkenen dienden evenwel een aanvraag 9ter in) hadden deze problemen zich niet gesteld.

Het feit dat Meneer tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpcedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 30.07.2010, werd afgesloten op 04.07.2011 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk minder dan één jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar Rusland. Het leven en de veiligheid van betrokkenen zou in Rusland geenszins gewaarborgd zijn. Betrokkenen zouden in hun land immers vervolgd worden door FSB-agenten die betrokken waren bij drugshandel en dit wegens hun intenties om dit aan te geven en latere vervolgingsdaden door hen te melden aan de politie. Gezien de alomtegenwoordige corruptie in Rusland, zouden betrokkenen geen beroep kunnen doen op de bescherming van andere overheidsinstanties, zodat zij onmogelijk naar Rusland zouden kunnen terugkeren.

Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen omwille van bovenvermelde redenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het

belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft of behoudt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

2.2. Ter terechtzitting wordt het niet betwist dat verzoeker intussen in zijn hoedanigheid van werknemer in het bezit is gesteld van een elektronische A-kaart, geldig tot 30 juni 2018.

De verblijfssituatie van verzoeker is bijgevolg fundamenteel gewijzigd, nu hij als buitenlandse werknemer een tijdelijk verblijfsrecht geniet in België. Het evidente voordeel dat hij wenst te halen uit de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, met name het verblijf in het Rijk een legaal karakter te verlenen, is intussen reeds gerealiseerd. Er blijkt ook niet dat er in deze situatie nog sprake van is dat verzoeker de aanvraag tot verblijfsmachtiging moet indienen vanuit het buitenland. In dit verband kan worden gewezen op het bepaalde in artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In deze omstandigheden stelt zich dan ook de vraag welk belang verzoeker nog heeft bij het thans voorliggende beroep, ingesteld tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoeker geeft ter terechtzitting aan, gevraagd naar het belang dat hij nog kan doen gelden bij huidig beroep gelet op het gegeven dat hij intussen reeds als arbeidsmigrant een tijdelijk verblijfsrecht in België heeft verkregen, zich op dit punt te gedragen naar de wijsheid. Hij brengt geen argumenten naar voor dat in deze situatie een voldoende belang blijft behouden en de nietigverklaring nog een concreet voordeel kan opleveren.

De Raad stelt bijgevolg vast dat het beroep tot nietigverklaring wat verzoeker betreft, bij gebreke van het nog voorhanden zijn van het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk is. Het beroep wordt enkel ten gronde behandeld voor zover het betrekking heeft op verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij betoogt eveneens dat er sprake is van een manifest gebrek aan motivering en van een kennelijke appreciatiefout.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Overwegende dat de bestreden beslissing weigert rekening te houden met verzoekers langdurig legaal verblijf in België, met verzoekers integratie in de Belgische samenleving, met verzoekers tewerkstellingen in België, met verzoekers in België gevolgde opleidingen en cursussen, met verzoekers perfecte kennis van de Nederlandse taal, met verzoekers werkwilgheid, met verzoekers grote vrienden-en kennissenkring in België en met verzoekers schoolgaand kind.

Dat in eerste instantie dient vastgesteld te worden dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met de vaststelling dat verzoekers sedert sedert 2010 legaal in België verblijven.

Immers, nadat hun asielaanvraag werd afgewezen, werd hun aanvraag om medische redenen onontvankelijk verklaard waardoor zij in het bezit werden gesteld van een immatriculatieattest welke tot op vandaag werd verlengd.

Pas op 18 augustus 2014, drie jaar na hun aanvraag, werd hun aanvraag tot verblijf om medische redenen ongegrond verklaard, beslissing hen betekend op 17 september 2014 (cf. stuk 2).

Dat derhalve verzoekers dan ook sedert juli 2010 tot op heden in België legaal hebben verbleven en verweerder dan ook in de onontvankelijkheidsbeslissing zich niet kan beperken tot de vaststelling dat de duur van hun asielpcedure – namelijk minder dan één jaar- niet als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met een periode van vier jaar legaal verblijf in België in hoofde van verzoekers.

Dat in deze periode van vier jaar legaal verblijf verzoekers dan alles in het werk hebben gesteld om zich te integreren in de Belgische samenleving nu zij hoopten in België definitief te kunnen blijven.

Dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom deze periode van vier jaar legaal verblijf, gedurende dewelke verzoekers alles in het werk hebben gesteld zich te integreren, niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid welke verzoekers verhindert naar hun land van herkomst terug te keren om aldaar hun aanvraag in te dienen.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd .

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins afdoende onderzoek heeft verricht naar de (legale) verblijfssituatie van verzoekers in België ingevolge hun ontvankelijk verklaarde aanvraag om medische redenen !!

Uit dit alles blijkt dan ook dat er sprake is van een schending van het beginsel van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing geenszins voor verzoekers heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd.

Dat verzoekers hun volledig bestaan terug hebben opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met het schoolgaan van hun kind, hun met succes gevolgde opleidingen en hun tewerkstellingen, geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekers dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat er daarom, gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoekers kan worden verweten dat zij hun aanvraag hebben ingediend in België.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatie fout.

Dat de bestreden beslissing in strijd met het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings- en van de zorgvuldigheidsplicht.

[...]

Verzoekers verwezen in hun aanvraag dd. 25.06.2013 naar de vaststelling dat hun leven en veiligheid niet gegarandeerd is in de Russische Federatie.

Deze argumenten van verzoekers worden eenvoudig afgewezen door te stellen dat geen bewijzen door verzoekers werden neergelegd en door te verwijzen naar de beslissing genomen aangaande zijn asielaanvraag.

Dat verweerder echter heeft nagelaten de bestreden beslissing op een afdoende manier te motiveren en hun vrees voor vervolging bij een terugkeer naar de Russische Federatie op een afdoende manier te onderzoeken.

Dat derhalve in hoofde van verweerder sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

[...]

Overwegende dat de bestreden beslissing verder stelt dat het feit dat hun kind hier naar school gaat niet aanzien zou kunnen worden als een buitengewone omstandigheid nu niet is aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Door verweerder werden geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd waaruit zou blijken dat een plotse verwijdering van een kind naar het land van herkomst op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt.

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou niet zijn aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden geen afdoende motivering is, nu de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden met het feit dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal;

Dat in een arrest nr. 121. 928, de Raad van State heeft geoordeeld: « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante,

que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays ou les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace », que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises „ qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période „ qu'il ressort du dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informée de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine. » (Rvst nr. 121.928 van 30 juli 2003) ;

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde zijn zijn arrest dd. 11 december 2007 duidelijk dat “het moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak”.

Dat verweerder in dit geval op de hoogte is van het schoolgaan van het kind van verzoekers bij de indiening van hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Dat, conform de geldende rechtspraak van de Raad van State, er dus moet worden geoordeeld dat het schoolgaan van het kind van verzoekers een buitengewone omstandigheid uitmaakt, omwille van het feit dat het kind zeker een schooljaar zal missen omwille van de moeilijke omschakeling naar het andere schoolsysteem en het onderwijs in een andere taal.

Dat de bestreden beslissing daarom ook een kennelijk gebrekkige motivering inhoudt.

Dat de bestreden beslissing in strijd met het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings- en van de zorgvuldigheidsplicht.”

3.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekers niet aantoonden dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekster geeft aan dat verweerder heeft nagelaten uiteen te zetten waarom hij haar integratie en haar langdurig verblijf in het Rijk niet als een buitengewone omstandigheid beschouwt. Zij verliest hierbij echter uit het oog dat verweerder duidelijk heeft gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de goede integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord worden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. In de mate dat verzoekster betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft zich niet akkoord te kunnen verklaren met de motivering die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De Raad stelt vast dat in de verblijfsaanvraag, zoals deze is opgenomen in het administratief dossier, de buitengewone omstandigheden door verzoekers als volgt werden gerechtvaardigd:

"[...] Mijn cliënten zijn afkomstig uit Rusland en hebben de Russische nationaliteit. Zij verblijven sinds 23 juli 2010 in België, alwaar zij op 3 augustus 2010 asiel hebben aangevraagd.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigerde evenwel bij beslissingen dd. 3 februari 2011 aan mijn cliënten de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Tegen deze beslissingen werd beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, welke bij arrest dd. 30 juni 2011 de beslissing van het CGVS bevestigde.

Mijn cliënten kunnen evenwel onmogelijk naar Rusland terugkeren en bevinden zich in buitengewone omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 9bis Vw.

[...] De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 reeds bepaalt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (RvSt. Nr. 73.025, 9 april 1998, 69).

De betrokkenen moeten aldus kunnen aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk om terug te keren naar hun land van herkomst of naar een land waar zij tot een verblijf zijn toegelaten, om hun machtiging aan te vragen.

Er moet dus steeds een belangenafweging gemaakt worden tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9bis Vw. en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

[...] Mijn cliënten bevinden zich evenwel in buitengewone omstandigheden. Immers, vooreerst is er de vaststelling dat het leven en de veiligheid van mijn cliënten in Rusland geenszins gewaarborgd zijn.

Mijn cliënten werden in hun land immers vervolgd door FSB-agenten die betrokken waren bij drugshandel en dit wegens hun intenties om dit aan te geven en latere vervolgingsdaden door hen te melden aan te politie.

Gezien de alomtegenwoordige corruptie in Rusland, kunnen mijn cliënten geen beroep doen op de bescherming van andere overheidsinstanties, zodat zij onmogelijk naar Rusland kunnen terugkeren.

[...] Ten slotte is er de doorgedreven integratie van mijn cliënten welke verhindert dat zij zich van het grondgebied zouden verwijderen, nu het alsdan in België opgebouwde verloren zou gaan (zie infra gegrondheid aanvraag)."

Verzoekers betoogden bijgevolg te zijn verhinderd de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen, enerzijds omdat hun leven en veiligheid in Rusland in gevaar zijn omdat zij werden vervolgd door FSB-agenten en anderzijds omwille van hun doorgedreven integratie in België. In het kader van de uiteenzetting van de gegrondheid van de aanvraag werd ook nog gewezen op de scholing van verzoekers' kind in België die volgens hen niet kan worden stopgezet om terug te keren naar het land van herkomst, nu het kind nooit werd onderwezen in het Russisch en gelet op haar integratie in België.

Verzoekster betoogt dat geen rekening is gehouden met haar langdurig verblijf en haar integratie in België, met de door haar gevolgde opleidingen en cursussen, haar goede kennis van de Nederlandse taal, haar werkwillegheid, de grote vrienden- en kennissenkring die zij heeft in België en met het gegeven dat zij hier een schoolgaand kind heeft.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel het tegendeel.

In de bestreden beslissing wordt, inzake het lang verblijf en de verschillende elementen van integratie, waaronder de gevolgde opleidingen en/of cursussen, de kennis van het Nederlands, de werkwillegheid, de tewerkstelling van verzoeker en het hebben van een kennissen- en vriendenkring, geoordeeld dat verzoekers door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantonen waarom het voor hen niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat deze elementen die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf en de integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Specifiek wat de tewerkstelling van verzoeker betreft, wordt ook nog overwogen dat deze tewerkstelling alleen mogelijk was zolang de asielprocedure niet was afgesloten. Verzoekster gaat niet concreet in op deze voorziene motiveringen. De Raad stelt ook vast dat deze beoordeling steun vindt in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat de scholing van verzoekers' kind in België niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid, omdat niet wordt aangetoond dat de scholing niet

in het land van herkomst kan worden verkregen en niet blijkt dat de scholing van het kind gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet te vinden is in het land van herkomst. Er wordt ook opgemerkt dat het kind slechts vijf jaar oud is en bijgevolg nog niet leerplichtig. Vervolgens wordt gemotiveerd dat het zeer ongeloofwaardig is dat verzoekers in de huiselijke sfeer geen Russisch zouden spreken, hetgeen hun moedertaal is, en dat het kind niet zou zijn opgevoed in het Russisch, niettegenstaande het mogelijk is dat het kind daarnaast ook het Nederlands leert.

Verzoekster kan bijgevolg niet dienstig voorhouden als zouden de voormelde ingeroepen elementen niet in rekening zijn gebracht. Het komt haar toe met concrete argumenten aannemelijk te maken dat verweerder bij de beoordeling van deze elementen is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij blijft op dit punt in gebreke. Zij kan er zich in het kader van de huidige annulatieprocedure niet toe beperken de elementen zoals ingeroepen in haar verblijfsaanvraag louter te herhalen en zodoende te volharden dat aldus wel degelijk buitengewone omstandigheden zouden blijken.

Verzoekster betoogt verder dat evenmin rekening is gehouden met het gegeven dat zij sedert 2010 legaal in België verblijft. De Raad herhaalt in dit verband dat de duur van het verblijf in België sinds 2010 alsook de integratie die tijdens dit verblijf werd opgebouwd, wel degelijk in rekening is gebracht. In zoverre zij specifiek doelt op het gegeven dat dit verblijf steeds legaal is geweest, wordt nog opgemerkt dat niet blijkt dat zij als dusdanig verwees naar het legaal karakter van het verblijf als buitengewone omstandigheid, zodat zij ook niet kan worden gevolgd in haar betoog dat hiermee dan specifiek rekening diende te worden gehouden of hieromtrent dan specifiek diende te worden gemotiveerd. Zij toont, ten overvloede, ook niet aan dat het legaal maar nog steeds precair karakter van het verblijf maakt dat de duur van het verblijf op zich anders zou moeten worden beoordeeld.

Verzoekster betoogt vervolgens dat verweerder nalaat de resultaten voor te leggen van enig onderzoek waaruit moet blijken dat een plotse verwijdering van een kind naar het land van herkomst op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt. Zij wijst ook op rechtspraak van de Raad van State die stelt dat de afbreking van een schooljaar voor kinderen die reeds verschillende jaren onderwijs volgen in België om in ander onderwijssysteem en in een andere taal les te volgen, wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan zijn. Zij stelt dat haar kind zeker een schooljaar zal moeten missen omwille van de moeilijke omschakeling naar een ander onderwijs-systeem en naar onderwijs in een andere taal.

De Raad benadrukt in dit verband dat het, in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de aanvrager toekomt de door hem of haar ingeroepen buitengewone omstandigheden concreet uiteen te zetten en aannemelijk te maken. Het komt verweerder op zijn beurt in beginsel enkel toe de ingeroepen elementen te beoordelen en na te gaan of aldus buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. In casu wezen verzoekers in hun aanvraag, wat hun kind betreft, slechts op de scholing in België en het gegeven dat deze scholing niet zou kunnen worden stopgezet om terug te keren naar het herkomstland omdat het kind nooit werd onderwezen in het Russisch en hier is geïntegreerd. Als dusdanig riepen zij bijgevolg niet in dat hun kind psychologische of emotionele problemen zou kennen bij een, zelfs tijdelijke, terugkeer naar het herkomstland of brachten zij in dit verband dan concrete aanwijzingen naar voor. Zij konden dan ook niet de verwachting koesteren dat het bestuur hieromtrent concreet zou motiveren of hieromtrent een verder onderzoek zou voeren.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing verder duidelijk aangegeven dat hij op pedagogisch vlak geen bijzondere moeilijkheden voor het kind verwacht bij een terugkeer naar het herkomstland. In deze beslissing wordt zo gesteld dat niet blijkt dat een scholing niet kan worden verkregen in het herkomstland en niet blijkt dat het kind een gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur nodig heeft die niet beschikbaar is in het land van herkomst. Eveneens wordt er op gewezen dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat het kind via haar ouders ook de Russische taal machtig is, alsook dat het kind ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog maar vijf jaar oud was en bijgevolg nog niet leerplichtig. Verder wordt nog geduid dat verzoekers op de hoogte waren van het feit dat de scholing in België slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind zo normaal mogelijk te laten verlopen.

De Raad benadrukt dat het bestuur kan volstaan met een beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, zonder dat blijkt dat hij in dit verband enig verder reikend onderzoek zou moeten

voeren. Verzoekster blijft, in het licht van voormelde beoordeling, ook in gebreke aannemelijk te maken dat enig nader onderzoek zich alsnog opdrong.

De verwijzing naar een arrest van de Raad van State is niet nuttig, nu in dit arrest slechts wordt gesteld dat in een specifiek geval de onderbreking van een schooljaar een buitengewone omstandigheid “*kan*” zijn en verweerder, in casu, duidelijk heeft gemotiveerd waarom de scholing van het kind geen buitengewone omstandigheid is. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de situatie van haar kind gelijkend is op de situatie zoals deze voorlag bij de Raad van State in het door haar aangehaalde arrest. In dit arrest was zo sprake van een langdurige scholing in België, terwijl in casu het kind bij het nemen van de bestreden beslissing nog maar slechts vijf jaar oud was en zelfs nog niet leerplichtig. Dit laatste gegeven wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster geeft thans ook niet aan te betwisten dat het kind wel degelijk ook in het Russisch is opgegroeid. Evenmin betwist zij dat een gepaste scholing voor het kind voorhanden is in het land van herkomst. In deze omstandigheden laat verzoekster na de manifeste onredelijkheid aan te tonen van de stelling van verweerder dat de scholing van het kind geen buitengewone omstandigheid is. In het licht van het gegeven dat het kind nog niet leerplichtig is en waar niet wordt betwist dat het kind mede is opgegroeid met de Russische taal en een gepaste scholing voorhanden is in Rusland, is het niet kennelijk onredelijk om te aanvaarden dat het kind zonder bijzondere moeilijkheden het onderwijs kan verderzetten in het Russische systeem. In deze omstandigheden liggen geen concrete aanwijzingen voor dat het kind een schooljaar zou verliezen, door de aanpassing aan een ander onderwijssysteem en/of het onderwijs in een andere taal. Er kan tevens worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de scholing van kinderen, in regel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410).

Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het verder volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert daarnaast dat eveneens rekening werd gehouden met het betoog van verzoekers dat hun leven en veiligheid in Rusland in gevaar zouden zijn. Dit betoog wordt niet aanvaard als buitengewone omstandigheid, nu verzoekers zich op dit punt beperkten tot een loutere bewering zonder een begin van bewijs ter zake naar voor te brengen. In dit verband wordt bovendien opgemerkt dat verzoekers hieromtrent geen enkele nieuw element toevoegden aan de elementen zoals zij deze reeds naar voor brachten in het kader van hun asielprocedures. Verweerder wijst er op dat deze elementen reeds werden afgewezen door de asielinstanties en een andere beoordeling van deze zelfde elementen niet is gewettigd. De Raad kan niet inzien waarom het kennelijk onredelijk zou zijn om elementen die reeds werd afgewezen door de asielinstanties en waaromtrent verder geen begin van bewijs wordt voorgelegd, niet te weerhouden als een buitengewone omstandigheid. Verzoekster betwist in wezen niet dat zij naliet op dit punt een begin van bewijs voor te leggen van zwaarwegende redenen waarom zij in het herkomstland alsnog slechte behandelingen dient te vrezen, zodat zij ook niet kan worden gevolgd in haar betoog dat verweerder in dit verband nog enig nader onderzoek diende te verrichten.

Verzoekster volhardt in haar stelling dat de door haar ingeroepen elementen het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken de verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure vanuit het buitenland. Met deze kritiek stelt zij haar beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermogt uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan voorts niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het wordt gecombineerd met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

Verzoekster betoogt ten slotte dat verweerder geen enkele garantie kan geven dat de terugkeer slechts tijdelijk is, waarbij zij erop wijst dat er op hem geen enkele verplichting rust om bij een onderzoek ten gronde de verblijfsmachtiging toe te staan. Dit betoog is niet van aard te kunnen aantonen dat verweerder de ingeroepen buitengewone omstandigheden incorrect heeft beoordeeld of hierbij is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.1.2.5. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Zij licht het middel toe als volgt:

“Het artikel 74/13 Vw. Stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de onontvankelijkheidsbeslissing (welke tot gevolg heeft dat verzoekers het Belgische grondgebied dienen te verlaten) motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met de belangen van het kind en het gezins- en familieleven van verzoekers in België.

Dat er door verweerder, in strijd met het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

3.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op beslissingen tot verwijdering. Overeenkomstig artikel 1, 6° van deze wet is de beslissing tot verwijdering de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing niet als een verwijderingsbeslissing is te beschouwen. Deze beslissing stelt slechts vast dat verzoekers in hun verblijfsaanvraag van 25 juni 2013 niet hebben aangetoond dat het voor hen bijzonder moeilijk of onmogelijk is om deze verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Deze beslissing stelt als dusdanig niet de illegaliteit van het verblijf vast en legt als dusdanig evenmin een terugkeerverplichting op. Er blijkt dan ook niet dat verzoekster de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dienstig kan ingeroepen in de huidige beroepsprocedure. In het verlengde hiervan, blijkt evenmin dat zij dienstig de schending van de door haar aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan inroepen. Dit middel kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij stelt als volgt:

“Dat verzoekers sedert juli 2010 in België verblijven en hun leven in België volledig opnieuw hebben opgebouwd.

Dat de onontvankelijkheidsbeslissing, genomen ten aanzien verzoekers, in strijd is met het artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

“hieruit volgt dat de overheid dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz... te beschermen door een maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen het door art. 8 E.V.R.M. gewaarborgd familieleven”

M.a.w. dient de overheid af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het leven van de betrokken vreemdeling.

Dat die belangenafweging voor het geval van verzoekers niet is gebeurd, en dat het belang van de Staat bij een verwijdering uiterst miniem is in vergelijking met de schade die verzoekers in België wordt berokkend.”

3.3.2. Andermaal dient de Raad op te merken dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing betreft. Zij vormt slechts een antwoord op een door verzoekers ingediende verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij de ingeroepen buitengewone omstandigheden die moeten rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend niet worden aanvaard. In casu kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers in hun verblijfsaanvraag op geen enkele wijze inroepen dat een terugkeer naar hun herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag een miskennis zou inhouden van artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing diende dan ook geen beoordeling of belangenafweging in het licht van deze verdragsbepaling te worden doorgevoerd. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoekster thans dienstig kan voorhouden dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing, en het beantwoorden van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, heeft gehandeld in strijd met deze verdragsbepaling.

De Raad benadrukt nog dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing de verplichting om de verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen gold voor alle gezinsleden, waardoor niet blijkt dat deze beslissing als dusdanig enig scheiding van gezinsleden tot gevolg heeft. Verzoekster duidt verder niet waarom de banden met België zich er tegen verzetten dat de aanvraag vanuit het herkomstland wordt gedaan. Een tijdelijke verwijdering van het grondgebied voor het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure houdt nog niet in dat een sterke integratie of nauwe banden met dit land zouden teloorgaan. De Raad benadrukt ook dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101). De enkele omstandigheid dat verzoekster en haar gezinsleden hier zijn geïntegreerd of banden hebben met België, betekent bijgevolg nog niet dat artikel 8 van het EVRM er zich tegen verzet dat zij de verblijfsaanvraag vanuit het buitenland moeten indienen. Verzoekster brengt geen concrete argumenten naar voor die erop wijzen dat in casu het opleggen van een dergelijke plicht disproportioneel zou zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS